

[Justitsministeren]

Jeg tror, det ville undre alle, inklusive hr. Lenger og hans partifæller, hvis mit svar var, at vi bare skal gennemføre de 18 forslag. Der er, det ved vi jo, en sådan afstand mellem regeringens opfattelse og den opfattelse, venstresocialisterne har af samfundet, at der selvsagt må være meget betydelige skillelinjer. Alligevel mener jeg, der er træfpunkter i forbindelse med nogle af de forslag, der er fremsat, og at de også derfor bør gennemgås i retsudvalget, så vi kan undersøge, om disse træfpunkter giver mulighed for en realitetsdrøftelse med henblik på enten en snarlig lovgivning eller – hvad jeg snarere tror – en videre bearbejdelse i straffelovrådet og måske også andre steder.

Det er tydeligt, at venstresocialisternes folketingsgruppe og måske også andre inden for partiet har lagt et betydeligt arbejde i de forslag, der er fremsat, og det viser, at man vil gøre et seriøst arbejde her i tinget. Det er da al anerkendelse værd.

Kriminalpolitik er, synes jeg – og her deler vi interessefelt – et både spændende og vigtigt emne for en folketingsdebat. Det er væsentligt, at vi til stadighed følger udviklingen i samfundet op og foretager de nødvendige justeringer af vores straffesystem. En sådan interesse for vor kriminalpolitik mærkede vi også på den konference, der blev afholdt i januar i år om, synes jeg, særdeles interessante emner, og hvor vi havde en meget åben drøftelse mellem bl.a. eksperter og folketingsmedlemmer om anvendelsen af frihedsstraf. Det hovedsynspunkt, der var fremme i den forbindelse: at vi skal søge en begrænsning i anvendelsen af frihedsstraf, er bærende for de forslag, der er fremsat, og det er også bærende for min opfattelse med hensyn til kommende undersøgelser.

Den første gruppe af forslag, vi skal behandle i dag, vedrører den mere overordnede kriminalpolitik. Jeg har ikke mulighed for at gå i detaljer vedrørende de enkelte forslag, og det synes jeg heller ikke ville være rigtigt ved en førstebehandling, der jo skal være en principiel debat.

Jeg vil i stedet fremhæve nogle af de spørgsmål, som er rejst i forslagene, og som det efter min mening har størst interesse at drøfte her i tinget.

Om beslutningsforslag nr. B 73 vil jeg sige, at der allerede er taget en række initiativer med henblik på at bekæmpe kriminaliteten.

Det kriminalpræventive råds arbejde er blevet styrket, også økonomisk, både af staten og gennem støtte fra privat side, og politiets funktion som kriminalitetsbekæmpende faktor er blevet styrket, dels ved en styrkeudvidelse, dels gennem forsøgene med lokalpolitiet.

Jeg har gennem længere tid haft stor sympati for tanken om alternative sanktioner og har da også udvidet forsøgsordningen med samfundstjeneste til at omfatte hele landet. Tilbage står i den forbindelse spørgsmålet, hvordan vi kommer videre med anvendelsen af alternativer til frihedsstraf, og i hvilket omfang frihedsstraffen kan begrænses på en forsvarlig måde.

Forsøget i beslutningsforslag nr. B 73 på at systematisere strafferammerne i både straffelov og særlovgivning på grundlag af tre typer lovovertrædelser forekommer mig i sin helt forenklede tankegang at være faldet uheldigt ud, men det efter min mening noget mislykkede forsøg viser på den anden side, hvor komplicerede forhold vi her taler om. Det er derfor ikke uden grund, at straffelovrådet for tiden behandler spørgsmålet om straffelovens strafferammer og anvendelsen af alternativer til frihedsstraf. Og lad mig i den forbindelse understrege, at efter kommissoriet er den vigtigste opgave for straffelovrådet at få gennemdrøftet mulighederne for en begrænsning i frihedsstraffens anvendelse.

Der kan i den forbindelse også være grund til at se på spørgsmålet om prøveløsladelse, der jo var et af hovedemnerne på den kriminalpolitiske konference, jeg nævnte før. Senere skal jeg i forbindelse med behandlingen af beslutningsforslag nr. B 83 komme nærmere ind på dette spørgsmål. Jeg vil dog gerne nu sige, at jeg synes, det er interessant, hvad man foreslår fra venstresocialisternes side, men jeg synes ikke, at de er nær progressive nok. Jeg mener, at det progressive i denne sag er det standpunkt, der er kommet til udtryk ikke alene fra min side, men også fra en række andres: at man bør fjerne den automatiske prøveløsladelse og gå over til mere individuelle prøveløsladelser. Jeg skal som sagt senere komme ind på dette emne.

Det har desværre i de senere år været nødvendigt at pålægge straffelovrådet en række hasteopgaver, senest vedrørende datakriminalitet, og straffelovrådet har derfor endnu